

»Sandelig, HERREN er på dette sted« (1. Mos. 28,16)

De jordiske og de himmelske ting

Nikodemus var en ædel, retskaffen mand, en af dem, ethvert samfund behøver på de højeste poster. Han var farisæer, altså gudfrygtig og nidkær for Guds lov, men i modsætning til de allerfleste farisæere var han ydmyg og fordomsfri. Han var medlem af jødernes øverste råd, og jeg kan i den sammenhæng sukke efter, at flere af hans type sad i vort lands styrende organer. Jeg har kendt nogle sådanne og nærede altid den dybeste respekt for dem.

Under påskehøjtiden i Jerusalem, da Jesus for første gang rensede templet med en svøbe og gjorde adskillige tegn, kom *Nikodemus* til tro på hans navn. Han ville lære Herren bedre at kende og opsøgte ham derfor en nat.

Han viste straks sin respekt for Jesus ved at tiltale ham »*Rabbi!*« I modsætning til de andre medlemmer af rådet var *Nikodemus* rede til at stige ned fra sit høje embede og underordne sig under tømmersmandens søn for at lade sig belære af ham.

Det er muligt, at han kom som repræsentant for dem, der var kommet til tro på Jesu navn på grund af de tegn, de havde set, for han indleder samtalen med at sige: »*Vi* ved, at du er en lærer, som er kommen fra Gud; thi ingen kan gøre de tegn, som du gør, uden at Gud er med ham.«

Sandelig, sandelig siger JEG dig

Tre gange (og tre har jo en vis betydning i den bibelske åbenbaring, se f.eks. 2. Kor. 12,8) lød Herrens hellige ord i hans øren: »Sandelig, sandelig siger JEG dig« (Johs. 3,3, 5 og 11).

Det havde han aldrig hørt af noget menneskes mund. Der havde aldrig gået nogen på jorden, der kunne sige det. *Profeterne* havde sagt: »Så siger Herren...« – men Jesus sagde: »Jeg siger dig!« og begyndte med »Amen, Amen – sandelig, sandelig!«

Og så var »samtalen« i gang mellem Ordet, der var blevet kød, Gud i kød og blod, og den ædle, respektable, troende *Nikodemus*. Dog, det var ikke en samtale, thi *Nikodemus* havde intet at bidrage med uden spørgsmålet: »Hvorledes – hvordan?«

Han hørte det ord, der indskærpede ham, at han måtte *fødes på ny*, hvis han skulle komme ind i Guds rige – det ord, der tillige som Guds levende og blivende sæd kunne føde ham på ny, om han tog imod det og lod det gøre sin genfødende gerning.

Under »samtalen« sagde Herren til

ham: »Hvis I ikke tror, når jeg taler til jer om de jordiske ting, hvordan skulle I da kunne tro, når jeg taler til jer om de himmelske?« (vers 14).

De jordiske ting

Havde Jesus talt om de jordiske ting til *Nikodemus*? Ja, han er Ordet – og Ordet havde talt til ham og dem alle – og til enhver af os – om *netop de jordiske ting!* Skal vi nævne nogle af de jordiske ting, som Ordet taler til dig og mig og enhver af os om?

Skal vi begynde med det mest jordiske af alt: *pengene*? Havde Jesus talt til *Nikodemus* herom? Ikke under denne samtale, men gang på gang havde han gennem Ordet sagt til ham (og til dig og mig): »JEG siger dig...« og så havde han sagt, hvad han har at sige om vore penge, ejendomme, besiddelser, sølv og guld og andre jordiske ting. Der tales tydeligt i Guds lov om så jordisk en ting som just penge! Men nu lyder det ransagende spørgsmål: »Tror vi, hvad Herren siger om denne jordiske ting, thi gør vi ikke det, må vi ikke bilde os ind, at vi tror de himmelske ting, hvor meget vi end beskæftiger os med dem og hvor meget vi end udgiver os for at være åndelige. Hvis vi tror, hvad Han siger om de jordiske ting, giver det sig udslag i, at vi gør med dem, som han siger. Penge har hindret mangfoldige »troende« i at komme ind i Guds rige!

Han taler om noget så jordisk som *forholdet imellem de to køn*. Tror vi, hvad han siger herom, eller tager vi ironisk på det? Han taler også klart om *forholdet imellem ældre og yngre* – og det viser sig, at der ikke er en eneste jordisk ting, han ikke taler om!

Han taler endog om vort *udseende*, vor *klædedragt*, vor måde at *skæmte på*.

Han taler om at være *flittig* – om *ikke at blande sig i, hvad der ikke vedkommer dig* – han taler om at være *høflig*, vise *ærbødighed*, *ære Dronningen*, *betale skat* – han taler også om *ikke at sove for længe* – det er jo altsammen jordiske ting!

Ja, han går så tæt på de jordiske ting, at han taler om, hvordan en *god husmoder arbejder*.

Han taler om *arbejdspladsen* – om forholdet imellem *arbejdsgiver og underordnede*.

Og mærk, at Jesus understreger, at han talte »til jer« om alle disse *jordiske ting*: »Hvis I ikke tror, når JEG taler til jer om de jordiske ting, hvordan skulle I da kunne tro, når JEG taler til jer om de himmel-

ske?«

Det er *til dig og mig*, HAN taler personligt og direkte om alle de jordiske ting.

Ak, hvor mange bedrager sig selv ved at springe de jordiske ting over for at koncentrere sig om det »åndelige!« Hvilket selvbedrag – hvilket forsøg på at bedrage Gud – hvilken skamløshed overfor vidnesbyrdet, der netop skal aflægges i de jordiske ting!

Herren taler ikke til os om de jordiske ting, for at vi skal forblive jordiske, men for at vi kan blive født på ny – og det forudsætter, at vi oplever vort behov for at komme igennem den snævre port, der fører til Livet.

Og her er det, vi forstår *Nikodemus* så godt, når han ikke har andet at sige end: »*Hvorledes – hvordan?*«

Han var jo et ædelt menneske, en gudfrygtig farisæer, der hele sit liv havde taget Guds ord alvorligt og lyttet til hans lov. Ja – men *troede* han, hvad HERREN talte til ham om de jordiske ting, så *han gjorde dem af hele sit hjerte?*

Nej, det gjorde han ikke. Han kendte ikke den levendegørende tro – og det gjorde *Saul fra Tarsus* heller ikke, skønt han var endnu mere nidkær end *Nikodemus* og selv var overbevist om, at han gjorde Guds vilje af hele sit hjerte – *indtil Jesus mødte ham og talte personligt til ham!*

Når Herren kommer os tæt ind på livet og taler konkret til os om de jordiske ting, da går der et skarpt sværd igennem vort hjerte og vor samvittighed – det erfarer selv det ædleste menneske, thi da bliver det afsløret, at jeg dybt i mit væsen bærer på en modvilje imod Gud, en modstand imod hans herredømme. Jeg bestemmer selv!

Det afsløres, når Herren taler til mig om mit forhold til mine *penge* – eller mit forhold til min *hustru og børn* – eller min *indsats på min arbejdsplads* – eller min *klædedragt* – eller noget andet. Og da står jeg foran en snæver port!

Nu er det afgørende, at jeg ikke søger at komme ind i Guds rige et andet sted, f.eks. ved at sige: »Ja, men jeg tror da på Ham! Og han er jo nådig!«

Hvis du siger dette, samtidig med at du ikke vil høre på, hvad han siger til dig om *de jordiske ting* (dine penge, forholdet i dit ægteskab, din opførsel, din klædedragt, m.v.), da risikerer du at ende i selvbedraget og aldrig komme ind i Guds rige.

Vel kan du fortsætte i din menighed og måske endda få medhold hos mange (flertallet), og vel kan du synge med i sangko-

ret, deltage i evangelisation og andre aktiviteter, og vel kan du juble med i den almindelige begejstring – men det er altsam-

men et bedrag – du er udenfor og kan ikke se Guds rige. Du tror ikke, når Herren taler til dig om de jordiske ting, og kan ikke

tro, når han taler til dig om de himmelske, og dog er du en »troende«, måske endda en »aktiv« troende!

Hvordan, hvorledes?

Slangens væsen er at *sno sig udenom* – uden om, hvad Herren siger om de jordiske ting – være sig penge, opførsel, klædedragt, forholdet imellem mand og hustru, unge og ældre – *sno sig udenom* ved hjælp af »åndelige« bortforklaringer.

Så længe vi gør det, kan vi ikke tro de himmelske ting. Vel kan vi studere dem, citere dem, prædike over dem – men de er da forvandlet til almene sandheder, som vi har trukket ned til vort plan til beroligelse af vor ulydighed – dermed har vi berøvet dem deres kraft og guddommelige Åndsindhold. Vi *gør ikke* sandheden – og så længe vi ikke gør den, tror vi den heller ikke.

Nej, lad Herren tale ud med enhver af os om de *jordiske* ting!

Lader vi Ham gøre det, da kommer han slangen i os til livs, den snu og onde magt, der altid vil sno sig uden om Herrens hellighed og hellige vilje i det konkrete. Det sker ikke uden smerte – det mest smertelige oplever vi, når vi oplever vor *skyld* – vor skyld overfor vor Frelser og Herre.

Hidtil har vi måske kunnet berolige vor samvittighed med gode undskyldninger og bortforklaringer – måske med nogle ironiske bemærkninger og overbærende smil – men nu går det ikke længere – nu mærker vi vor *skyld* – vor *strafskyld* – nu er det blevet alvorligt!

Nu klarer jeg mig ikke for Guds domstol med at sige: »Jeg tror på Jesus!« samtidig med at jeg nægter at adlyde ham i de jordiske ting. Nu *må* jeg adlyde – men jeg oplever min rådvildhed, afmagt og hjælpeløshed!

Hvorledes, hvordan?

Du kan ikke stige op til Himmelen – du kan ikke komme ind i Guds rige – du kan ikke *se* Guds rige – og dog må du ind i den himmelske verden, ind i Guds rige, hvis du skal leve et liv, i hvilket Hans vilje er både din lyst og din kraft.

Den eneste, der kan føre dig ind i Guds rige, så du får nåde og lyst til at gøre hans vilje, er Han, der taler til dig om noget jordisk i dit liv.

Giv Ham ret! Sig ham ikke længere imod! Skjul dig ikke for ham inde i mængden! Men træd frem i Lyset, ligesom Han er i Lyset!

Da kan du tro, hvad Han nu siger dig om de *himmelske ting*!

De himmelske ting

Herren sammenfatter de himmelske ting i disse ord: »Ingen er steget op til Himmelen, undtagen han, der steg ned fra Himmelen, Menneskesønnen, der er i Himmelen. Og ligesom Moses ophøjede slangen i ørkenen, således må Menneskesønnen ophøjes...«

Herren, der hidtil har sagt »JEG« og altså talt i første person, omtaler nu sig selv i tredje person som *Menneskesønnen*. Det gør han, fordi han nu taler om de himmelske ting.

Det er en *himmelsk ting*, at Han, der er JEG ER, blev *Menneskesøn* – ja Menneskesønnen – hvem fatter det?

Det er en *himmelsk ting*, at Han steg *ned* fra Himmelen – ned og ned og ned – helt ned til forbryderdøden i skændsel og skam på et kors af træ – hvem fatter det?

Det er en *himmelsk ting*, at ligesom Moses ophøjede slangen i ørkenen, måtte Menneskesønnen ophøjes – ingen fatter det eller vil nogen sinde komme til det – men enhver, som mærker slangens natur i sit eget væsen, slangens snuhed til at sno sig udenom, når Herren taler direkte om en eller anden jordisk ting – enhver, som ikke længere skjuler sig i slangens undskyldninger og bortforklaringer, men træder frem i Lyset med et hjertebegær om udfrielse – enhver sådan bøjes endnu dybere, når det går op for ham, at hans Herre tog slangens plads, blev gjort til synd, blev en forbandet, da han blev ophængt på et kors – og således blev ophøjet til Herre og Frelser – og da er det sandelig en *himmelsk ting*, at jeg, der blev ydmyget under sandheden om de jordiske ting i mit liv, nu har *evigt liv* i Ham – thi nu *tror* jeg, ikke længere med en almen accept af de almene sandheder, men med en levende-gjort tro, der siger JA til, hvad Ordet forkynder mig om mine jordiske ting, og derfor kan tro, hvad Herren forkynder mig om de himmelske ting!

Enhver sådan er kommet igennem den snævre port, der fører til Livet! Han er blevet født ovenfra, født af Ånden og kan nu se Guds rige, thi han er kommet ind i det.

Men han er ikke i stand til at forklare, hvordan det er sket. Det er et under – et nådens under!

Du må ikke undre dig!

Nikodemus var kommet til tro på Jesus,

fordi han havde set de tegn, som Herren havde gjort under påsketiden. Hans liv var præget af guds frygt, pligtfølelse og respekt for Guds lov.

Han var også en ydmyg mand, thi i modsætning til sine Kolleger i det høje råd kom han til Jesus og erkendte, at Han var hans mester.

Derfor sagde han som det første til Ham: »Rabbi!«

Hvad ville menighederne i dag sige til en sådan troende mand? Mon ikke de ville give ham en hædersplads – mon ikke de ville betro ham et ansvar i forsamlingen – mon ikke de ville være lidt stolte af ham?

For mange år siden kom jeg efter et møde, hvor jeg havde forkyndt evangeliet, til at tale med en mand, der var kendt i de fleste menigheder; han var utilfreds med, hvad jeg havde sagt om penge, og han forklarede mig, hvor meget han havde givet til kirkebyggeri og andre kristelige foretagender. Han blev temmelig ivrig – men da han havde sagt, hvad han havde på hjerte, følte jeg, at jeg kunne tillade mig stille at spørge ham, om han var født på ny (et spørgsmål, man skal være forsigtig med at stille) – jeg glemmer aldrig hans svar: »Det er vel enhver, der står i forsamlingen – jeg har i øvrigt deltaget i sangkoret fra min ungdom!« Da kunne jeg fornemme, at han næppe var det.

Jeg sagde ikke noget til ham, thi jeg skulle jo ikke optræde som en, der kendte, hvad der boede i mennesket – og jeg kunne jo tage fejl i min bedømmelse.

Han ville have undret sig meget, hvis Han, der kender ethvert menneske, havde sagt: »Sandelig, sandelig siger JEG dig: I må fødes på ny!« Han havde jo været med fra sin ungdom – han havde sunget i sangkoret – han havde givet mange penge til menighedens foretagender – han var anset som et menneske, man kunne henvende sig til, når der var økonomiske problemer.

Var han med alt dette *uden for* Guds rige? Kunne han trods alt dette slet *ikke se* Guds rige?

Undren

Hvor er Jesus mest ringeagtet? Det er han underligt nok i sit *hjem*, thi intet sted er en profet så ringeagtet som blandt sine slægtninge og i sit hjem – og derfor er der intet sted, hvor vantroen er så stor. Det undrede selv Jesus sig over (Mark. 6,4-6).

Menigheden er vel hans hjem i dag, og

medlemmerne er vel hans slægtninge. Møder Han også i dag ringagt og vantrø mere hos sine egne end iblandt verdens børn??

Og undrer det ham også i dag? Jeg ved det ikke – men eet er sikkert: der findes en sørgelig mængde af menighedsmedlemmer i folkekirken og i frikirkerne, som ikke bærer præg af at være født på ny. Mange af dem indtager ledende poster – mange af dem er sympatiske, gudfrygtige mennesker som Nikodemus – de har som han en vis tro på Ham – andre er direkte verdslige – nogle forekommer hæmningsløse – går jeg for vidt, når jeg siger, at flertallet af menighedsmedlemmer er uden for Guds rige, ude af stand til at se det?

Hvis det er sandt, da gentager det sig: Jesus er ringagtet i sit hjem mere end andre steder – og det undrer Ham, at han møder en sådan vantrø og ulydighed iblandt sine egne!

Den undren og den smerte deler Han med dem, i hvem han bor ved sin hellige Ånd. Vi kan ikke undre os over, at verden er, som den er – men det er svært at forstå, at menighederne er, som de er.

Og det mest underlige er, at menighederne ikke undrer sig over den sørgelige tilstand, men over, at det bliver sagt til dem: »I må fødes på ny!«

Hvad vil de svare herpå?

Vil de svare som hin mand, jeg for mange år siden mødte: »Det er vel enhver, der medvirker i forsamlingerne?«

Hin enkelte

Jesus sagde: »Du må ikke undre dig over, at JEG sagde til dig: I må fødes på ny« (Johs, 3,7).

»Du må ikke undre dig« – thi den, der undrer sig, har denne bagtanke i sit hoved: »Kan det virkelig være rigtigt?«

»Du må ikke undre dig« – thi undren kan gøre dig døv for sandheden.

Set fra vort standpunkt havde Nikodemus al grund til at undre sig. Han havde hele sit liv stræbt efter at gøre Guds vilje, således som han forstod den efter Guds lov. Han havde tjent Gud – og nu var han, efter at han havde mødt Jesus i Jerusalem under påskehøjtiden og set de undergøinger, han gjorde, kommet til den overbevisning, at han var en lærer, kommen fra Gud, altså en profet i rækken af profeter, der var sendt folket af Gud.

Men Jesus havde sagt til ham, at han måtte fødes på ny, før han kunne komme ind i Guds rige – var det ikke noget at undre sig over?

I følge Jesu ord NEJ!

Og Nikodemus overvandt sin undren – afviste ikke Herrens ord, men sagde: »Hvordan kan dette ske?«

Hermed adskiller eller udskiller han sig fra mangfoldige menighedsmedlemmer der går ud fra som en selvfølge, at de naturligvis er født på ny, fordi de har medvirket i menighedens aktiviteter, og derfor aldrig spørger: »Hvordan kan det ske med mig?« De undrer sig over, at spørgsmålet overhovedet rejses og afviser det som værende uden aktualitet for dem. De frygter ikke for at være udenfor; de føler sig indenfor, fordi de er med i nogle kristelige foretagender.

Men med sit spørgsmål: »Hvordan kan dette ske?« bliver Nikodemus »hin enkelte«, som Herren kan tale ud med.

På hans spørgsmål: »Hvordan?« svarer Herren anderledes, end han forventede. Den nye fødsel kan ikke forklares noget uigenfødt menneske, så dette siger: »Nu forstår jeg det!« I stedet for et svar, som Nikodemus kunne fatte, taler Herren *Livets ord* til ham – dem kunne Nikodemus ikke umiddelbart forstå, men han kunne *tage imod dem*, thi han vidste jo i hvert fald, at Jesus var en lærer, kommen fra Gud – og han mærkede, at de herlige ord, der lød fra Jesu læber, var Ånd og Liv – de var, uden at Nikodemus forstod det, en levende og blivende sæd, der i Guds time kunne føde ham på ny.

Hvor godt, at denne ædle, gudfrygtige, respektable mand kom til Jesus og villigt lyttede, skønt mangt et ord var som en hellig dom over hans liv og virke!

Han kunne jo også have sagt: »Jeg står ikke tilbage for nogen af dine disciple – jeg har tjent Guds sag siden min ungdom – jeg undrer mig over, at du taler til mig om en ny fødsel!«

Hvor godt, når vi kommer til Jesus, er det end om natten, og søger at lære Ham inderligere at kende!

Vi gør det næppe i flok og følge – men *hver for sig* – så hver enkelt bliver alene med Herren og bliver »hin enkelte«, som Herren siger det, han behøver at høre.

Da fries vi af bedraget. Af alle frygtelige bedrag er det kristelige selvbedrag det frygteligste. Men ingen, der kommer til Herren, bliver stødt bort, end ikke et gammelt menighedsmedlem, der har levet på et selvbedrag i en menneskealder! Thi Herren foragter ingen, men er såre barmhjertig og langmodig!

Jeg siger dig!

Nikodemus er i Johannes-evangeliet den første, Herren taler så personligt til, at Han siger: »Sandelig, sandelig siger jeg dig...« Tre gange lyder det til ham af Jesu mund (Johs. 3,3, 5 og 11). *Natanael* havde hørt Jesus sige: »Sandelig, sandelig siger jeg eder...« (1,51), men Nikodemus modtog den rige nåde at høre Herren sige det så personligt og direkte til ham, som det kan siges: »Sandelig, sandelig siger jeg dig!

JEG

Han var kommet til Jesus om natten, og nu var de to alene. Det sker nu og da i måske ethvert menneskes liv, at han/hun mærker Guds nærhed en natlig time. Alt er stille – man hører ikke en lyd – Den Evige gør sig gældende – mennesket oplever sin lidenhed. Sådanne stunder kan få

evighedsbetydning – de kan indeholde den dragelse, uden hvilken ingen kommer til Jesus. Det gælder om ikke at udviske indtrykket af dem, når dagen begynder.

Men Nikodemus havde på *eget initiativ* opsøgt Herren om natten. Han var kommet for at lære Ham bedre at kende.

Nikodemus var *lærer* i sit folk, og han vidste, at Jesus var en *lærer*, kommen fra Gud. Det havde de tegn, Jesus havde gjort under påskehøjtiden, overbevist ham om. Jesus havde en indsigt i de guddommelige ting, som Nikodemus ikke havde – men Nikodemus regnede med at have forudsætninger for at kunne forstå Herren. Når to lærere taler sammen en natlig time, kan det kun give et rigt udbytte, især når den ene er villig til at erkende, at den anden har en kundskab, der er hans overlegen! To lærere har mulighed for at forstå hin-

anden til bunds!!

Nikodemus var høflig, velopdragen og tillige ydmyg; han viser Jesus stor respekt, men regner med, at de kan tale sammen – om ikke som ligemænd, så dog som to, der har særlige forudsætninger for at forstå hverandre!

Det første, Jesus siger til ham, viser ham *noget andet!* Nikodemus kan ikke se Guds rige. Han er uden for det Rige, som Herren vidner om. De kan altså ikke tale sammen ud fra samme forudsætninger. Nej, Jesus er Ordet, der har *alt* at sige. Nikodemus er ikke ordet, som har noget at sige, noget at tilføje, korrigerende eller indvende. Jesus er *ovenfra* og taler *ovenfra*. Nikodemus er *nedefra* og taler *nedefra*, fordi han tænker, opfatter og forstår *nedefra*.

Nikodemus havde indledt samtalen,

men Jesus fortsatte den ikke ad Nikodemus' linie. Han begyndte et helt andet sted: »Sandelig, sandelig siger JEG dig...« Dermed »præsenterede« Jesus sig for Nikodemus – og hvilken præsentation! Han var ikke blot en lærer, kommen fra Gud – han var det guddommelige JEG. Nok sad de to nu sammen, og nok talte de sammen, men der var en afstand imellem dem som imellem Gud, den allerhøjeste, og et syndigt menneske. Denne afstand lagde Herren ikke et dække over med venlige ord, men fremhævede med det samme.

Og Han fremhævede den så stærkt, at det den dag i dag virker som et jordskælv i enhver, som hører det!

Først siger Han: »Amen, Amen – sandelig, sandelig!« Han er selv det evige Amen (Johs. Åbenb, 3,14) – hvor betagende at høre ham sige det, før han har sagt noget andet! Der findes ingen vej udenom – vé enhver, som trækker noget fra eller lægger noget til!

Dernæst fortsætter han: »...siger JEG...« I dette JEG er sandheden i dens urokkelige autoritet – det er Guds JEG, der ikke har noget andet jeg ved siden af sig. Mon ikke der gik en bæven igennem Nikodemus sjæl, da han ansigt til ansigt med Jesus hørte de første ord af hans mund? Det var Guds tale, ikke formidlet af en profet, men »formidlet« af Ham, der selv er Gud og derfor kan sige JEG.

Og så lød det: »...siger JEG dig...« Aldrig havde nogen talt sådan til Nikodemus, end ikke da han var dreng, thi ingen uden Jesus kunne og kan tale med en så uindskrænket myndighed og kærlighed direkte til et menneske. Skaberen taler til sin skabning. Lyset taler til ham, der endnu er i mørket. Sandheden taler til ham, der endnu er i Løgneren. I dette »dig« er der intet, der kan føre dig til den nye fødsel. Derfor taler jeg til »dig«. Jeg kender »dig« bedre, end du kender dig selv. Jeg ved, hvad der bor i »dig«. Da Jesus sagde: »Sandelig, sandelig siger JEG dig,« træng-

te han Nikodemus op i Sandhedens smalle krog, hvorfra han ikke kunne slippe ud, hvis han skulle blive født på ny.

Herren holdt ikke en tale for Nikodemus, som denne så kunne lytte til og bedømme ud fra sit standpunkt. Nej, han talte til ham med hele sin guddoms-myndighed og guddoms-kærlighed og trængte ham op i det smalle hjørne, hvor han ikke kunne smutte væk.

Det gjaldt *den nye fødsel* – det gjaldt om at få Nikodemus *igennem den smalle port*, der fører til Livet – det gjaldt om at *åbne hans øjne*, så han kunne se Guds rige – det gjaldt om at *gøre ham til en ny skabning* – det gjaldt hans evige vel.

Sådan havde Nikodemus ikke tænkt sig samtalen, da han indledte den! Den havde ikke varet et minut – og jorden rystede allerede under ham!

Anderledes kan det ikke være, når Den Hellige taler personligt til et menneske med sit: »JEG siger dig...!« Jesus vidste, hvad Nikodemus behøvede, men Nikodemus vidste det ikke selv.

Når Herren taler sit mægtige: »JEG siger dig,« er det et *nådesbevis* ud over al vor forstand, thi Han taler sådan *for at skænke ham, som Han taler til hvad Han taler om!*

Menigheden i dag

Der holdes tusindvis af Gudstjenester, møder og kampagner; der indbyrdes til kursus i sjælevinding, i menighedsvækst, ja ægteskabskursus (!) og meget andet. Der er ikke det, du ikke kan få at vide!

Men enhver viden, der gør dig kloge-re, *uden at du bliver mindre*, kan skade dig, idet den fastholder dig i dig selv, som du er. Du er blevet klogere uden at være kommet igennem nogen snæver port!

En sådan klogskab og kundskab gør dig måske endda *større* – måske så stor, at der ikke rigtig er plads til Guds frygten i din hverdag – du ved jo besked!

Da kommer din sjæl i fare uden at

mærke faren, thi da har du ikke længere en sønderbrudt ånd og et sønderknust hjerte – og hvor er Guds hellige Ånd så blevet af i dit liv? Man hører ikke dens susen – den blæser ikke hvorfra og hvorhen den vil – den kundskab og viden, som du har tilegnet dig *uden at møde den levende Gud derigennem*, har nu magten over dig, og i den er der ingen overraskelser – den ved jo altid hvorfra og hvorhen – indenfor dens rammer skal alting foregå – selv Gud må finde sig i at holde sig inden for disse rammer!

Nikodemus havde formentlig regnet med og håbet på, at samtalen med Jesus skulle give ham en tilbundsående indsigt i de guddommelige ting. Men han havde næppe regnet med, at Herren aldrig giver et menneske nogen kundskab, der ikke samtidig ydmyger mennesket, ja, »døder« det og fornyer det efter Jesu billede!

Men da Jesus sagde: »Sandelig, sandelig siger JEG dig...« ramte disse ord hans hjerte. Der gik et sværd igennem ham!

Ingen af os kan modtage nogen levendegørende kundskab om de jordiske og de himmelske ting, uden at det på en eller anden måde går ud over det gamle menneske. Vi bliver ført til en ny snæver port. Vi kommer ikke igennem med vort liv i vore egne hænder og på vore egne betingelser. Thi når Herren siger: »Sandelig, sandelig siger JEG dig...« er Han i færd med at skabe noget helt nyt!

Vi må se nøje til, at vore Gudstjenester og møder ikke søger at tilpasse Herren efter tidsånden, thi da hører ingen Ham sige: »Sandelig, sandelig siger JEG dig!«

Bedst var det, om enhver af os gjorde som Nikodemus og kom til Herren for helt alene med Ham at høre, hvad Han vil sige. At være og forblive under Hans: »Sandelig, sandelig siger JEG dig!« er at være under Hans mægtige Ord, der skaber ud af intet!

Dette sted

I den første artikel blev det sagt, at det mest *jordiske* af alt er vore *penge*. Der er dog en ting, der er endnu mere jordisk end pengene; det er det *sted, du nu er*. Du sidder måske hjemme – eller står ude i køkkenet – eller er på vej til dit arbejde – eller er i færd med at udføre din daglige gerning – eller er på ferie – eller ...

Det kan endda være, at du er på flugt fra nogle selvforskyldte vanskeligheder. Du vil unddrage dig konsekvenserne af, hvad du har gjort. I hvert fald er du i dette øjeblik et eller andet sted.

Hvad siger Herren om just det sted, hvor du nu er? Det er afgørende vigtigt, at du tror, hvad Han siger om det aller mest *jordiske* af alt i dit liv, det, du intet øjeblik er borte fra, nemlig det sted, hvor du er, thi hvis du ikke tror, hvad han siger dig derom, hvordan skal du så kunne tro, når han taler om de *himmelske* ting?

Jakob

Patriarken Jakob måtte flygte fra *Esau*, som han havde bedraget, og en nat lå han og sov med en sten som hovedgærde. Da

han vågnede efter at have haft en herlig drøm om en himmelstige, sagde han: »Sandelig, *HERREN er på dette sted*« (1. Mos. 28,16).

Han erfarede, hvad salmisten siger med disse ord: »Hvorhen skal jeg fly for din Ånd, og hvor skal jeg fly for dit åsyn? Farer jeg op til Himmelen, så er du der; reder jeg leje i dødsriget, så er du der; tager jeg morgenrødens vinger, fæster jeg bo, hvor havet ender, da vil din hånd også lede mig der, din højre holde mig fast« (Salme 139,7-10).

Jakob måtte have en drøm, før han forstod det. Vi har noget langt rigere end en drøm, thi vi har Guds eget ord på, at *Han til enhver tid er netop på det sted, hvor du og jeg og enhver af os er!*

Tror du det? Gennemtrænger det din bevidsthed?

Det er Herren, der er, hvor du nu er! Den Almægtige, den Allerhøjeste, den Alvidende er hos dig!

Da Jakob vågnede af sin søvn, sagde han: »Sandelig...« Lad os sige det samme og dermed slå det fast: »HERREN er på dette sted!«

Jeg vidste det ikke!

Jakob vidste det ikke, men vi burde vide det – og altid regne med det som den afgørende virkelighed i vore jordiske forhold. Herren er enhver af os nærmere end skyggen ved vor højre hånd.

Hvis vi ved dagens begyndelse understreger det for os selv, da er det en Gud-given styrke til dagligdagen med alle dens forskellige steder – dens forskellige opgaver – dens forskellige mennesker, som også er på det sted, hvor du er!

Jakob blev angst, da det gik op for ham, at HERREN var der. Og han sagde: »Hvor forfærdeligt er dog dette sted!« Har man noget uopgjort i sit liv – har man handlet uden at tage Herren i betragtning, da gribes man af angst, når det bliver klart for sjælen og samvittigheden, at HERREN er her.

Og dog havde Herren sagt noget herligt til ham: »Jeg vil ikke forlade dig, men opfylde alt, hvad jeg har lovet dig!« Lifligere ord kunne Jakob ikke høre – og dog blev han angst, da han vågnede, og det gik op for ham: »HERREN er på dette sted!«

Herren gav ham sit nådes-tilsagn – og dog blev han angst. Ja, han mærkede Guds majestæt og hellighed og havde svært ved at forstå, at Herren kun talte liflige ord til ham – thi han kendte jo sig selv, sin synd og sit bedrag.

Men han sagde også: »Visselig, her er Guds hus, her er Himmelens port!« Hans angst, der var en følge af hans møde med Guds renhed og sandhed og hellighed, lukkede ikke hans sjæls øjne for den her-

lighed, at her på dette sted, hvor han nu var, *boede Gud*, thi det var hans hus, og her på dette sted *var Himmelens port åben for ham!*

Nu og da går en bæven igennem vor sjæl, når vi vågner for denne kendsgerning (som vi alt for hurtigt glemmer): »Sandelig, Herren er på dette sted!« Vi har glemt hans højhed og hellighed – vi har glemt at tro på ham i det rent jordiske – vi har ikke regnet med, at han var os så nær og altid vågede over os – så vågner vi, og Herrens nærhed bliver mere virkelig for os end alt andet – og da gribes vi af angst eller frygt eller bæven eller skælven – thi når Gud er nær, bliver intet menneske stor på det, så han blot siger: »Selvfølgelig er Gud mig nær!«

Fra da af var Jakob uovervindelig. Han gik mange svære år i møde hos *Laban* og måtte slide i det dag og nat. Men HERREN var der. Ti gange forsøgte *Laban* at ændre hans løn – men HERREN var der!

Aldrig et øjeblik forlod HERREN ham – men alt, hvad Han havde lovet Jakob, indfrie han.

End ikke hans broder *Esau*, som Jakob havde bedraget, fik lov til at hævne sig på ham. Herren var altid på hvert et sted, hvor Jakob var, og Han var der som hans Frelser, Fører og Herre!

Dit sted

Der er kristne, der kunne ønske at *bo* et andet sted – andre kunne ønske at *arbejde* et andet sted – nogle fortryder, at de traf en forkert beslutning, og at de som følge deraf nu ikke er der, hvor de burde være – men hvordan dit sted end er, så er HERREN på dette sted!

Og Han er der for at skænke dig, hvad du behøver! Han kender din situation – de vanskeligheder, du kæmper med – de forhold, du kunne ønske ændret – din bedrøvelse over, at du traf en gal beslutning – de mennesker, du arbejder sammen med – Han kender alt og kendes ved dig!

Kan være, du oplever dit sted som en snæver port, du ikke kan komme igennem. Der er så mange vanskeligheder dag ud og dag ind på dit sted. Det forekommer dig

uoverkommeligt altsammen. Du er tilbøjelig til at lade hænderne synke; du har lyst til at resignere og give op.

Det skyldes, at du har glemt, at HERREN er på dette sted! Din tro er blevet slap. Du tror i virkeligheden ikke med hjertets overbevisning, at Herren er netop her! Du stoler ikke på, hvad han siger til dig om dine jordiske ting!

Du har det som Jakob: »Herren er på dette sted, og jeg vidste det ikke!«

Men vågner du som han og bliver dig bevidst, at Herren selv i al sin hellighed og kærlighed er her, da ser du også, at her, præcis her, er *Himmelens port* – og den er *åben!* Nu tror du atter, hvad Han siger til dig om dine jordiske ting, derfor tror du også, hvad Han siger til dig om de himmelske – og du »går ind« gennem Himmelens port og lever på det sted, hvor du nu er, det liv, hvis kraft er *ovenfra* – det liv, der er idel livsnåde, kærlighed, fred og glæde – det liv, som indeholder alt, hvad du behøver på dit sted!

Tilbedelse

Jakob tog den sten, han havde brugt som hovedgærde, rejste den som en stenstøtte og gød olie over den.

Det var et »hårdt« sted – men det blev et herligt sted, thi Herren var der! Derfor måtte Jakob tilbede – og det gjorde han på denne primitive, men ægte måde. Det skulle aldrig glemmes, at på det hårde, barske, ensomme, »gudsforladte« sted var HERREN – sandelig var Han der!

Når Herren er her, hvor jeg er – når Himmelens port er åben lige her, hvor jeg er – da er det sted, hvor jeg nu er, et sted, hvor jeg kan tilbede, takke og love Herren!

Der er aldrig noget sted, hvor jeg er, hvor ikke også HERREN er – der er aldrig noget sted, hvor hjælpen er langt borte – hvor Himmelens port er lukket – der er aldrig noget sted, der ikke egner sig til tilbedelse og taksigelse!

Lad os altid vide det! Lad det stå indskrevet i vor bevidsthed med Helligåndens klare og tydelige skrift!